

завысяло сичко то, а войска та была предадена на Антонія, цезарева пріятель. Антоній лесно сполучилъ да изработи за себеси провинція та Галлія; тамъ искалъ той, но Цезарева примѣръ, да набере за себеси войска.

Между туй, цезаревъ тѣ браточедъ младый *Цезарь Октавіанъ* бързо пристигнѣлъ изъ Мала Азія, дѣто са учалъ, и предъвилъ свой тѣ права на уйково то си наслѣдіе. Той не былъ храбъръ полководець, като Антонія, но твърдѣ хитъръ и пьргавъ человекъ. Той заведнѣжъ проникнѣлъ въ Антоніева планъ, и са рѣшилъ да го развали. Отъ сичко по напредъ, трѣбало му да придобые расположеніе то на народа; за туй той продалъ сички тѣ си помѣстія и направилъ празденства въ честь на Цезаря; той поставилъ и статуя та на уйка си въ храма, а съеъ стары тѣ му войны са обхождалъ превъсходно ласкаво. Съ такъвзи начинъ той придобылъ привърженцы, число то на които отъ день на день порасвало; доро и сенатъ тѣ са склонилъ на негова страна, за да има той повечъ тяжесть сръщо Антонія.

Цицеронъ, человекъ даренъ съ необыкновенно краснорѣчіе, — за което былъ нареченъ римскій Демосѳенъ, — грѣмливо проповѣдалъ Антонія, като непріятель на отечество то. Той пригодѣвалъ да распали искра та на любовь та къмъ свобода та, и война та сръщо Антонія была рѣшена. Октавіанъ съдружавалъ консулы тѣ, които излѣзли съ войска въ Горня Италія. Станѣла битва при *Мушина*, въ която консулы тѣ спечелили побѣда та, но и двама та изгубили живота си. Глава на войска та останѣлъ Октавіанъ. Но вмѣето да довърши побѣда та, той са съединилъ съ Антонія и съ вѣрныя неговъ съюзникъ, *Лепида*: тѣй са съставилъ вторый тѣ *триумвирашъ*, въ който Октавіанъ, Антоній и Лепидъ подѣлили помежду-си власть та надъ римско то господарство.

Триумвиры тѣ потеглили върху Римъ; на изумены тѣ жители дошли пакъ тежки времена. Сички тѣ Цезаревы непріятели, сички тѣ привърженцы на свобода